

mere være i nogen Forlegenhed for at faae Skatteindtægten sat høit nok, thi jeg har lagt Mærke til, at efterat man havde fundet paa at kontrollere Pensionsberettigelsen ved Hjælp af Selvangivelsen til Krigsskat i tidligere Tid, blev paa engang Angivelserne af, saadanne Folks Indtægter rigtige. Ansættelserne til Krigsskat vare i 1849—50 meget lave, da Folk ikke ønskede at faae større Skat end høist nødvendigt, men da vi bagefter skulde have Angivelsen af Indtægter, for derefter at bestemme Vedkommendes Pensionsberettigelse, fandt vi, at de havde angivet en større Indtægt, end de havde betalt Krigsskat af, hvorfor vi lagde de sidste Angivelser tilside og rettede os efter Krigsskat-angivelserne; og fra den Tid af begyndte Selvangivelserne baade til Skat og til Pension at blive rigtige.

Her i den „blaa“ eller „graa“ Bog, den trykte Angivelse mener jeg, have vi et hyperligt Correctiv mod alle dem, der ere pensionsberettigede; hvad de ikke have betalt Skat af, kunne de ikke faae Pension af, og ombendt. Kunde man derfor bringe Alle under denne Regel, havde man et Middel, der var sikkert, til at faae den rette Indtægt opgivet. Denne kan iøvrigt ogsaa findes paa en anden Maade. Naar de, der ligne Skatten, see, at der er gaaet 2—3 Aar hen for en Næringsdrivende, der ikke har været sat i høi Skat, uden at han har klaget over at have betalt For meget, kunne de roligt sætte ham noget op og blive ved med at gjøre dette Aar for Aar. De ville da engang komme til en Grændse, hvor han synes, at det er formeget, han ansættes til, saa kunne de sætte ham lidt ned, og man kan da være rolig for at have truffet det Rette (B. Nee: Det er for rigoristisk!). Nei! det er en Feiltagelse; i Udførelsen af en Bestatningslov kan man ikke være for rigoreus; det kommer an paa at finde Pengene, hvor de ere; (B. Nee: Ja, hvor de ere!) hvor de ikke ere, der gjør man Indsigelse. — Naar nu et æret Medlem har sagt, at han mener, at denne Lov rettede for lidet, og at naar man vilde rette paa Loven nu, skulde man have taget Mere for, da troer jeg, at dette er en rigtig Anskuelse. Det er efter min Mening meget for tidligt, man er fremkommen med at rette det Lidet, her er rettet, og altsaa

troer jeg, at det Kløgeste er, sletikke at indlabe sig paa at forandre Loven, men hvis man vil indlabe sig derpaa, bør man ikke ændre Meget i den. Naar et æret Medlem har meent, at man skulde fremtvinge Selvangivelse mere end nu, da troer jeg, han har Urret, og naar et andet æret Medlem har meent, at man reent skulde undgaae Selvangivelse, troer jeg, at han har endnu mere Urret, thi at undgaae Selvangivelse aldeles forekommer mig er at indskrænke den personlige Frihed. Det vilde være urigtigt, om jeg ikke skulde kunne være berettiget til at skrive til Rigningscommissionen, for at spare den Uleilighed og bringe den til at sætte mig rigtigt i Skat og sige: her er min Indtægt klar og reen. Naar saa det ærede Medlem sagde, at det ikke falder Nogen ind at være misfornøiet med at være bleven sat for lavt i Skat, skal jeg bemærke, at det er hændet mig, at to Mænd have spurgt mig, hvad de skulde gjøre, da deres Samvittighed slog dem, fordi de vare ansatte lavere i Skat, end de antog, at de burde sættes. Jeg raadede dem til at gjøre Selvangivelse næste Aar; de fulgte dette Raad, og saa kom de ogsaa høiere iveiret. Naar man mener, at man skal fremtvinge Selvangivelse ved det Middel, der er fremsført af den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg Amts 1ste Valgfreds (Udler), troer jeg, at han forsaavidt har Ret, som dette kunde lade sig gjøre, men det vilde neppe være nyttigt. Er det nemlig sandt, hvad her er sagt, at Selvangivelser i det Hele ikke ere saameget at forlade sig paa, som ønskeligt var, saa er det, at fremtvinge mange Selvangivelser, kun at skabe Forlegenheder for Rigningscommissionen; thi ligeoverfor en Mand, hvem jeg skal paaligne Skat, og som ingen Selvangivelse har gjort, er jeg i mindre Forlegenhed end ligeoverfor den Mand, der har gjort en Selvangivelse, som jeg maa betragte for at være for lav, og som jeg derfor maa forhøje. Der er Intet, der er saa uhyggeligt som at sige til en Mand: jeg antager dig for en Løgner. Ved nogle af Angivelserne kan det sees, at de ere for lave, fordi Vedkommende ikke kunne dømme om de Forhold, hvori de leve, men hvis det er sandt — jeg troer at det var det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgfreds (Grundtvig),